

disse Linjer. Og nu hændte der hende noget højst usædvanligt: hun kom til at græde. Hun græd ikke alene af Glæde men ogsaa af Skamfuldhed over, at hun havde gaaet her, opfyldt af Tvivl og Uro, og paany forraadt Per i sine Tanker. „Det tyvende Aarhundredes Menneske“. Ja, det var netop Ordet, der belyste de store Modsigelser i hans Væsen, undskyldte dets Skrøbeligheder, forklarede dets Kraft. Han var som det første, formløse Udkast til en kommende Gigantslægt, den, der (som han selv havde skrevet) endelig skulde tage Jorden i Besiddelse som retmæssig Herre og omskabe den efter sit Behov, — en Forløber, vokset op i lummer Stueluft under Trykket af al Slags smaaborgerlig Kleinmodighed og Overtro og Underkuelse og derfor ubændig, selvraadig og pietetsløs, uden Tro paa andre lykkebringende Magter end saadanne, der kunde faa et Staalhjul til at snurre. Og var det i Grunden underligt? Det nittende Aarhundredes Guldalderdrøm, dets skønne Tro paa at kunne opbygge et Lykens og Retfærdighedens Rige alene ved Aandens Myndighed og Ordets overtalende Magt, — hvor var den blegnet!

Allerede forinden Pers Bortrejse havde hun forsøgt at skaffe sig et Indblik i Matematikens og Mekanikens Mysterier; men det havde dengang bare været en forelsket Kvindes Lune, et Udslag af hendes urolige Trang til at følge Per paa alle hans Veje. Tilegnelsens Vanskeligheder havde ogsaa temmelig hurtig faaet hende til at opgive Forsøget. Nu kastede hun sig paany og med hele sin semitiske Energi over Studiet af Naturvidenskaberne. Det blev hende klart, at uden et grundigt Kendskab til disse manglede man den nødvendigeste Forudsætning for at forstaa det moderne Samfund og Lovene for dets Udvikling. Paa hendes Bord, der før havde været oversvømmet af skønliterære Værker, og hvor Enevoldsens „Skabelsen“ som oftest havde ligget opslaaet med Digterens Billede gemt mellem Bladene, var der nu fuldt af Lærebøger i Fysik, Geometri, Dynamik; og i sine Breve til Per aflagde hun nøjagtig Regnskab over sin Fremgang og søgte hans Raad og Vejledning.

Forholdet imellem dem var saaledes paa engang bleven vendt om. Jakobe, der hidtil havde betragtet sig selv som den aandeligt